

DECIZIA nr. 664/2016
privind solutionarea contestatiei formulata de
SC x SRL, CIF x
inregistrata la DGRFPB sub nr. x

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii 2 a fost sesizata de AS4FP, cu adresele nr. x, inregistrate la DGRFPB sub nr. x, cu privire la contestatia formulata de **SC x SRL**, cu sediul in x.

Obiectul contestatiei, remisa prin posta in data de **26.08.2016**, inregistrata la AS4FP sub nr. x, il constituie Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. F-S4 x, comunicata in data **01.08.2016**, emisa de AS4FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. F-S4 x, prin care s-a stabilit TVA suplimentar de plata in suma de x lei.

Avand in vedere dispozitiile art. 268 alin. (1), art. 269, art. 272 alin. (2) lit. (a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **SC x SRL**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

I. Prin contestatia formulata contribuabila aduce urmatoarele argumente:

A fost de buna-credinta si a procedat la intocmirea contabilitatii cu respectarea prevederilor legale in vigoare, angajand servicii de specialitate de la o societate care avea la conducerea sa un expert contabil, a depus declaratii fiscale, etc.

Stabilirea sumei de x lei reprezentand TVA colectata pentru livrarile de mijloace de transport second-hand catre persoane fizice, achizitionate din interiorul comunitatii europene in regim normal de taxa, pe motiv ca societatea ar fi calculat TVA numai la marja profitului este nelegala, netemeinica, neserioasa si abuziva, avand izvorul in interpretari personale ale organelor de control asupra cadrului legislativ.

Suma stabilita de plata nu a fost niciodata incasata.

Cu privire la aplicarea dispozitiilor art. 1 alin 1 din Ordinul nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, societatea subliniaza faptul ca dupa data de 03.11.2015, aceasta nu a mai functionat si nu si-a mai desfasurat obiectul de activitate, ca efect al aplicarii Deciziei de instituire a masurilor asiguratorii emisa la data de 03.11.2015 de catre Directia Regionala Antifrauda Fiscala Bucuresti.

De asemenea, nu a mai efectuat vreo tranzactie prin banca si nici cu numerar. Societatea nu a achizitionat niciun fel de bun, fiind practic in faliment din cauza masurilor luate de organul fiscal.

Orice operatiune identificata de catre organul fiscal competent nu apartine societatii, inscrisurile respective nu emana de la contestatara si nici nu poarta semnatura administratorului.

Referitor la discutia finala, societatea subliniaza ca invitatia a fost transmisa prin email ulterior intocmirii raportului de inspectie fiscala si decizie de impunere, respectiv in data de 22.07.2016.

In concluzie, societatea solicita anularea deciziei de impunere contestata.

II. In baza Raportului de inspectie fiscala nr. F-S4 x, AS4FP a emis Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. F-S4 x, prin care s-a stabilit TVA suplimentar de plata in suma de x lei.

III. Fata de constatarile organelor fiscale, sustinerile contestatarei, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

Organele de inspectie fiscala din cadrul AS4FP au efectuat inspectia fiscala la **SC x SRL**. Controlul a fost finalizat prin emiterea Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. F-S4 x, prin care s-a stabilit TVA suplimentar de plata in suma de x lei.

Din constatarile consemnate in raportul de inspectie fiscala, rezulta ca diferentele stabilite provin din:

- x lei - TVA colectata pentru livrarile de mijloace de transport second-hand catre persoane fizice, achizitionate din interiorul comunitatii europene in regim normal de taxa pe valoarea adaugata si pentru care societatea a calculat eronat TVA colectata doar la marja profitului, incalcannd dispozitiile art. 152² alin 11 lit a, art. 152² alin 2, art 312 alin 11, art 126 alin 8 lit c, art 268 alin 1 lit c din Codul fiscal;

- x lei - TVA colectata prin estimare urmare faptului ca din informatiile primite prin Sistemul VIES, referitoare la livrarile intracomunitare declarate de catre contribuabilii din statele membre catre operatorul verificat, rezulta ca furnizorii externi au declarat livrari intracomunitare de mijloace de transport second-hand catre contestatara si in perioada februarie - mai 2016, in valoare de x lei.

3.1 Referitor la TVA in suma de x lei:

Cauza supusa solutionarii este daca societatea contestatoare îndeplinește condițiile impuse de lege pentru aplicarea regimului special de taxare la revânzare către clienții din România a bunurilor second-hand achiziționate din interiorul Comunității Europene, în condițiile în care la achiziția intracomunitară s-a aplicat regimul normal de TVA, respectiv a aplicat taxarea inversă.

În fapt, contestatara a achiziționat din interiorul Comunității Europene, în perioada 10.10.2014 - 31.01.2016, automobile second - hand în regim normal de taxă pe valoarea adăugată pe care le-a revândut în țară aplicând cota de taxa pe valoarea adăugată doar asupra marjei de profit calculată pentru fiecare vânzare în parte.

Organele de inspecție fiscală au constatat ca societatea nu îndeplinește condițiile necesare aplicării regimului special de scutire prevăzute de art.152² alin. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, motiv pentru care au stabilit taxa pe valoarea adăugată colectată suplimentar in suma de x lei aferentă revânzărilor de automobile

second - hand în baza facturilor fiscale emise de contestatoare către clienți din România în sumă de x lei.

În drept, potrivit art.152² alin. (2), alin (11) - (14) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31.12.2015 și pct. 64 alin 7 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004:

“Art. 152² (2) Persoana impozabilă revânzătoare va aplica regimul special pentru livrările de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, altele decât operele de artă livrate de autorii sau succesorii de drept ai acestora, pentru care există obligația colectării taxei, bunuri pe care le-a achiziționat din interiorul Comunității, de la unul dintre următorii furnizori:

- a) o persoană neimpozabilă;
- b) o persoană impozabilă, în măsura în care livrarea efectuată de respectiva persoană impozabilă este scutită de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. g);
- c) o întreprindere mică, în măsura în care achiziția respectivă se referă la bunuri de capital;
- d) o persoană impozabilă revânzătoare, în măsura în care livrarea de către aceasta a fost supusă taxei în regim special.”

(11) Regimul special nu se aplică pentru:

- a) livrările efectuate de o persoană impozabilă revânzătoare pentru bunurile achiziționate în interiorul Comunității de la persoane care au beneficiat de scutire de taxă, conform art. 142 alin. (1) lit. a) și e) - g) și art. 143 alin. (1) lit. h) - m), la cumpărare, la achiziția intracomunitară sau la importul de astfel de bunuri ori care au beneficiat de rambursarea taxei;
- b) livrarea intracomunitară de către o persoană impozabilă revânzătoare de mijloace de transport noi scutite de taxă, conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(12) Persoana impozabilă revânzătoare nu are dreptul să înscrie taxa aferentă livrărilor de bunuri supuse regimului special, în mod distinct, în facturile emise clienților.

(13) În condițiile stabilite prin norme, persoana impozabilă revânzătoare care aplică regimul special trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

- a) să stabilească taxa colectată în cadrul regimului special pentru fiecare perioadă fiscală în care trebuie să depună decontul de taxă, conform art. 156¹ și art. 156²;
- b) să țină evidența operațiunilor pentru care se aplică regimul special.

(14) În condițiile stabilite prin norme, persoana impozabilă revânzătoare care efectuează atât operațiuni supuse regimului normal de taxă, cât și regimului special, trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

- a) să țină evidențe separate pentru operațiunile supuse fiecărui regim;
- b) să stabilească taxa colectată în cadrul regimului special pentru fiecare perioadă fiscală în care trebuie să depună decontul de taxă, conform art. 156¹ și art. 156².

Norme metodologice:

“64. (7) În scopul aplicării art. 152² alin. (13) și (14) din Codul fiscal, persoana impozabilă revânzătoare va îndeplini următoarele obligații:

a) va ține un jurnal special de cumpărări în care se înscriu toate bunurile supuse regimului special;

b) va ține un jurnal special de vânzări în care se înscriu toate bunurile livrate în regim special;

c) va ține un registru care permite să se stabilească, la finele fiecărei perioade fiscale, alta decât ultima perioadă fiscală a anului calendaristic, totalul bazei de impozitare pentru livrările efectuate în respectiva perioadă fiscală și, după caz, taxa colectată;

d) va ține evidența separată pentru stocurile de bunuri supuse regimului special.
(...)”

La art. 126 alin. (8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, se prevede că:

“Art. 126 (8) Nu sunt considerate operațiuni impozabile în România:

(...) c) achizițiile intracomunitare de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și de antichități, în sensul prevederilor art. 152², atunci când vânzătorul este o persoană impozabilă revânzătoare, care acționează în această calitate, iar bunurile au fost taxate în statul membru de unde sunt furnizate, conform regimului special pentru intermediarii persoane impozabile, în sensul art. 313 și 326 din Directiva 112, sau vânzătorul este organizator de vânzări prin licitație publică, care acționează în această calitate, iar bunurile au fost taxate în statul membru furnizor, conform regimului special, în sensul art. 333 din Directiva 112.”

Prevederi legale similare se regasesc și în Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în vigoare începând cu 01.01.2016 (a se vedea art. 268 alin 8 și art. 312 alin. 2, 11 - 14).

Având în vedere prevederile legale citate mai sus, rezulta că regimul special de taxare pentru bunuri second-hand se aplică în cazul în care achiziția s-a efectuat din interiorul Comunității de la unul din furnizorii prevăzuți la art. 152² alin. (2) lit. a-c (art. 312 alin 2 lit a-c), respectiv furnizorul să fie o persoană neimpozabilă, o persoană impozabilă în măsura în care livrarea efectuată de respectiva persoană impozabilă este scutită de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. g (art. 292 alin. (2) lit. g) care prevede că sunt scutite de taxă “livrările de bunuri care au fost afectate unei activități scutite, în temeiul prezentului articol, dacă taxa aferentă bunurilor respective nu a fost dedusă, precum și livrările de bunuri a căror achiziție a făcut obiectul excluderii dreptului de deducere, conform art. 145 alin. (5) lit b (art. 297 alin 7 lit b)” sau o persoană impozabilă revânzătoare, în măsura în care livrarea de către aceasta a fost supusă taxei în regim special.

Persoana impozabilă revânzătoare care aplică regimul special de taxare va înscrie pe facturi “TVA inclusă și nedeductibilă”.

Potrivit constatarilor organelor de inspecție fiscală, livrările intracomunitare de autoturisme second-hand au fost efectuate în regim normal de taxă pe valoarea adăugată, cumpărătorul **SC x SRL** comunicând firmelor furnizoare codul valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale competente din România.

La recepția bunurilor, contestatara a aplicat taxarea inversă, înregistrând taxa pe valoarea adăugată aferentă atât ca taxa pe valoarea adăugată deductibilă, cât și ca

taxa pe valoarea adăugată colectată, operațiunile fiind reflectate în evidența contabilă și în deconturile de TVA, astfel că furnizorul nu a aplicat regimul special de taxare pentru operațiunile respective pentru a putea fi considerate neimpozabile în România.

Din analiza facturilor de achiziție, anexate la dosarul cauzei, nu rezultă faptul că autoturismele second-hand achiziționate din Comunitate de la un revânzător au fost supuse de către acesta taxării în regim special, nefiind înscrisă mențiunea prevăzută la 152² alin. 12 din Codul fiscal "TVA inclusă și nedeductibilă", motiv pentru care livrările efectuate de furnizorii din spațiul comunitar au caracterul unor livrări intracomunitare în regim normal, legislația referitoare la TVA fiind aceeași pentru toate statele membre ale Comunității.

Faptul că livrările efectuate sunt livrări intracomunitare de bunuri scutite de TVA rezultă și din facturile de cumpărare, dar și din comportamentul fiscal al contribuabilei, în sensul că aceasta a aplicat taxarea inversă la achizițiile intracomunitare.

Din cele de mai sus, rezultă că bunurile respective nu au fost taxate în statul membru furnizor conform regimului special în sensul art. 333 din Directiva 112, ci aceștia au efectuat o livrare intracomunitară scutită de TVA, impozitarea urmând a se efectua în țara de destinație, conform prevederilor legale.

Astfel, dacă societățile furnizoare nu ar fi aplicat prevederile similare din legislația referitoare la scutirea de TVA prevăzută la art. 143 alin. 2 lit. a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv la art. 294 alin 2 lit a din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, atunci sumele reprezentând livrări de autoturisme către contestatoare nu s-ar fi regăsit în Raportul VIES, drept pentru care acest fapt îngrădește dreptul contestatarii de a aplica regimul special de taxare pentru bunurile second-hand.

Prin urmare, se reține că societatea:

- nu face dovada faptului că bunurile au fost taxate în statul membru de unde sunt furnizate, conform regimului special pentru intermediarii persoane impozabile, în sensul art. 313 și 326 din Directiva 112 pentru a putea fi considerate ca neimpozabile în România achizițiile intracomunitare de autovehicole second-hand, potrivit art.126 alin.(8) din Legea nr.571/2003;
- nu poate să aplice regimul normal, la achiziție, și apoi să aplice regimul special, la revânzarea bunurilor pe teritoriul României, întrucât legiuitorul nu permite aplicarea unui anumit regim, normal sau special, dintr-un anumit moment, în speță doar la livrare, ci prevede imperativ aplicarea acestui regim de la debut și până la finalul tranzacției;
- nu se încadrează în excepția prevăzută de lege, potrivit art.152² alin. 2), întrucât legiuitorul prevede expres și limitativ condițiile pe care trebuia să le îndeplinească contestatoarea pentru a fi în măsură să aplice regimul special. De altfel, prevederile legale sunt de strictă interpretare și trebuie aplicate în sensul în care au fost editate de legiuitor, iar necunoașterea sau aplicarea eronată nu o absolvă de răspundere pe contribuabila în ceea ce privește achitarea creanței fiscale datorată bugetului de stat.

De altfel, în anexa 5 a raportului de inspectie fiscala sunt enumerate achizițiile intracomunitare de bunuri second-hand în regim special, în suma de x lei, din care TVA în suma de x lei, asupra carora nu au fost stabilite diferente de TVA de către organul de inspectie fiscala. Diferența de TVA a fost stabilită la o bază impozabilă de x lei (x lei cu

cota de TVA 24% si x lei cu cota de TVA de 20%), asa cum precizeaza organul de control in actele atacate si asa cum au fost declarate de contestatara veniturile in contul "707".

Aşa cum am reţinut mai sus, nerespectarea condiţiilor prevăzute pentru aplicarea regimului special, obligă contribuabilul la aplicarea regimului normal în sensul de a colecta TVA la preţul de vânzare al autovehiculelor şi nu doar la marja de profit aferentă vânzărilor, iar contestatoarea nu face dovada faptului că bunurile în cauză au fost taxate în statul membru de unde sunt furnizate, conform regimului special, pentru a putea fi considerate ca neimpozabile în România.

Având în vedere cele reţinute, prevederile legale menţionate, documentele existente la dosarul cauzei, urmează a se respinge contestaţia societăţii ca neîntemeiată pentru taxa pe valoarea adăugată colectată suplimentar în sumă totală de x lei aferentă vânzărilor de bunuri second-hand efectuate de **SC x SRL** către clienţi din România, în baza facturilor fiscale emise în perioada supusă verificării.

3.2 Referitor la TVA in suma de x lei:

Cauza supusă soluţionării este dacă SC x SRL datorează obligaţiile fiscale în suma de x lei, în condiţiile în care nu a calculat şi declarat TVA colectată aferente veniturilor obţinute din vânzarea de autoturisme second-hand achiziţionate de la operatori din Uniunea Europeana.

În fapt, din informaţiile primite prin Sistemul VIES, prin adresele nr. S4 IF x referitoare la livrarile intracomunitare declarate de catre contribuabilii din statele membre catre contestatara, au rezultat neconcordante, in sensul ca furnizorii externi au declarat livrari intracomunitare de autoturisme second-hand catre **SC x SRL**, în perioada februarie 2016 - mai 2016, in valoare de x lei.

Intrucat societatea nu a prezentat documente sau informatii in legatura cu achiziţiile respective, organele de inspectie fiscala au procedat la estimarea veniturilor, conform prevederilor OMFP nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, stabilind in sarcina contestatarii TVA colectată in suma de x lei.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 281 alin.(1), art. 282 alin. (1), art. 291 alin (1) si art. 307 alin (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în vigoare incepand cu data de 01.01.2016:

"Art. 281 (1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepţiile prevăzute în prezentul capitol. [...]."

"Art. 282 (1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator."

"Art. 291 (1) Cota standard se aplică asupra bazei de impozitare pentru operaţiunile impozabile care nu sunt scutite de taxă sau care nu sunt supuse cotelor reduce, iar nivelul acesteia este:

a) 20% începând cu data de 1 ianuarie 2016 şi până la data de 31 decembrie 2016."

"Art. 307 (1) Persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată, dacă aceasta este datorată în conformitate cu prevederile prezentului titlu, este persoana impozabilă care efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii, cu excepţia

cazurilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform alin. (2) - (6) și art. 331.”

Aceste prevederi se coroborează cu prevederile art. 106 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în vigoare începând cu data de 01.01.2016, care stipulează:

“**ART. 106** Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare

(1) Organul fiscal stabilește baza de impozitare și creanța fiscală aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impozitare, **folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege**, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impozitare se efectuează în situații cum ar fi:

a) în situația prevăzută la art. 107 alin. (1) - (4);

b) în situația în care organul fiscal nu poate determina situația fiscală corectă și constată că evidențele contabile sau fiscale ori **declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul controlului fiscal** sunt incorecte, incomplete, precum și **în situația în care acestea nu există ori nu sunt puse la dispoziția organelor fiscale**;

(3) în situațiile în care, potrivit legii, organul fiscal este îndreptățit să stabilească prin estimare bazele de impozitare, acesta identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale. Organul fiscal are obligația menționării în actul de impunere a motivelor de fapt și a temeiului de drept care au determinat folosirea estimării, precum și a criteriilor de estimare;

(4) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și în scopul stabilirii prin estimare a bazei de impozitare, organul fiscal poate folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impozitare, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.”

și cu prevederile art. 1 din OMFP nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, potrivit carora:

“**Art. 1.** - (1) Stabilirea prin estimare a bazei de impunere pentru impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat al statului se efectuează de organele de inspecție fiscală în situații cum ar fi:

- documentele și informațiile prezentate în cursul inspecției fiscale sunt incorecte sau incomplete;

- **documentele și informațiile solicitate nu există sau nu sunt puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.**

(2) Pentru estimarea bazei de impunere organele de inspecție fiscală vor identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(...) (4) Valoarea estimată a bazei de impunere va fi utilizată pentru stabilirea impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, precum și a eventualelor diferențe ale acestora datorate bugetului general consolidat al statului.”

Prin urmare, față de cele expuse mai sus, se reține că, organul fiscal poate să stabilească baza de impunere și obligația fiscală de plată aferentă prin estimarea rezonabilă a bazei de impunere, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori nu poate determina situația fiscală corectă. Totodată, stabilirea prin estimare a bazei de impunere se efectuează în situația în care organul fiscal nu poate determina situația fiscală corectă și constată că evidențele contabile sau fiscale ori **declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul**

controlului fiscal sunt incorecte, incomplete, precum și în situația în care acestea nu există ori nu sunt puse la dispoziția organelor fiscale.

În speta din informațiile primite prin Sistemul VIES, prin adresele nr. x referitoare la livrarile intracomunitare declarate de către contribuabilii din statele membre către contestatara, au rezultat neconcordanțe, în sensul că furnizorii externi au declarat livrări intracomunitare de autoturisme second-hand către **SC x SRL**, în perioada februarie 2016 - mai 2016, în valoare de x lei.

Intrucât societatea nu a prezentat documente sau informații în legătură cu achizițiile respective, organele de inspecție fiscală au procedat la estimarea veniturilor, conform prevederilor OMFP nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, stabilind în sarcina contestatarii TVA colectată în suma de x lei.

Organul de soluționare a contestației reține faptul că, **SC x SRL** nu a prezentat documente nici în timpul inspecției fiscale, nici cu ocazia depunerii contestației, deși avea această posibilitate potrivit prevederilor Titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Astfel, în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit baza de impunere pentru calculul TVA prin estimarea veniturilor, conform prevederilor art. 106 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în condițiile în care contestatara nu a făcut dovada cu documente care să infirmе constatările organelor de inspecție fiscală în acest sens.

Nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei motivațiile societății potrivit cărora din data de 03.11.2015, nu a mai funcționat, cătă vreme, așa cum rezultă din baza de date a organului fiscal cu privire la situația TVA, anexată la dosarul cauzei, **aceasta însăși a declarat achiziții intracomunitare și livrări la intern, inclusiv în luna ianuarie 2016.**

Mai mult, acest aspect este recunoscut de reprezentantul societății prin Nota explicativă din data de 08.07.2016, Anexa 7 a raportului de inspecție fiscală, prin care a subliniat: "**Nu am cunoscută ca firma sa mai fi făcut vreo achiziție dupa luna ianuarie 2016.**" Or, după cum se poate observa, acesta nu a precizat în mod cert că nu a mai efectuat achiziții după acea dată.

În ceea ce privește afirmația societății potrivit căreia "*anumite societăți din spațiul comunitar european și-ar fi înregistrat în contabilitate facturi fiscale fictive*", aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât, așa cum s-a arătat anterior, organele de inspecție fiscală au avut în vedere la stabilirea bazei de impozitare atât documentele și informațiile puse la dispoziție de autoritățile fiscale, cât și legislația în materie în vigoare la data efectuării operațiunilor.

Astfel, deși contestatara susține faptul că operațiunile comerciale declarate de furnizori sunt fictive, nu prezintă documente care să infirmе constatările organelor de inspecție fiscală, potrivit cărora, din informațiile obținute în condițiile legii de la autoritățile fiscale, a reieșit că autovehiculele au fost cumpărate de **SC x SRL**.

Mai mult, în condițiile în care considera că operațiunile declarate de furnizori sunt fictive, avea posibilitatea de a se îndrepta împotriva societăților respective, potrivit dispozițiilor legale. Or, contestatara nu a făcut dovada formulării vreunei acțiuni împotriva societăților din UE (x).

În ceea ce privește obiecțiunile societății referitoare la data la care urma să aibă loc discuția finală, se reține că, prin adresa organului fiscal nr. x i s-a comunicat faptul că în data de 21.07.2016 va avea loc discuția finală. Adresa a fost comunicată sub semnătura domnului Sandu Iulian, fără a avea precizată data la care a fost efectuată comunicarea. Fata de data emiterii raportului de inspecție fiscală, respectiv 29.07.2016, societatea avea posibilitatea de a răspunde organului de inspecție fiscală privind discuția finală.

De menționat este faptul că organul de soluționare a contestației nu se poate pronunța cu privire la argumentele societății în legătură cu persoanele din cadrul AS4FP care au efectuat inspecția fiscală, câtă vreme nu intră în competența sa.

Având în vedere cele reținute mai sus urmează a se dispune respingerea ca neîntemeiată și nesustenută cu documente a contestației formulată de **SC x SRL**, cu privire la TVA în suma de x lei individualizată prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-S4 x emisă de AS4FP.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul art. 126 (8), art.152² alin. (2), alin (11) - (14) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31.12.2015, pct. 64 alin 7 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004, art. 1 din OMFP nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, art. 281 alin.(1), art. 282 alin. (1), art. 291 alin (1) și art. 307 alin (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, art. 106, art. 279 alin 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

DECIDE

Respinge contestația formulată de **SC x SRL** împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-S4 x, prin care s-a stabilit TVA suplimentar de plată în suma de x lei.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul cailor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la data comunicării la Curtea de Apel București.